

ваше добитачетата, па дигне очи и остане захласнатъ отъ хубавата утринна природа. Нищо грозно, нищо опасно не смущаваше неговата душа.

Диме наближи неусѣтно бащината си къща. Привикналитѣ добитачета се спрѣха прѣдъ отворената врата. А тя така жалко зѣеше, като че искаше всичко, всичко да му разкаже. . . . Грозна мисль жегна неговото сърдце и то силно затуптѣ. Той побърза да вкара колата и тичешкомъ се отправи къмъ къщната врата. Но що да види? . . . майка кървава лежи на земята. . . .

— Майко, майко, и това ли дочекахме! . . . Ами Ленка? . . . моята сестра Ленка? . . . Ахъ . . . знамъ. . . .

Силна тѣга притисна гърдитѣ му, очитѣ му се насълзиха и той падна върху майчиния си трупъ. Дълго врѣме Диме го облива съ горѣщи сълзи. . . .

— Прости ме, майко, ако съ нѣщо съмъ те огорчилъ. . . . За този срамъ на нашата къща . . . за честъта на сестра си и за твоята смъртъ, майко, азъ люто ще отмѣстя! . . .

Но ето, показа се Ленка на пѣтпата врата и бързаше да влѣзе въ къщи. Тя зачу послѣднитѣ думи на брата си и радостно извика :

— Азъ отмѣстихъ, братко!

Диме изненаданъ скокна и втрѣнчи погледъ къмъ нея, въ тази минута тя бѣ *горда* прѣдъ съзаклятника—братъ и майчиния си трупъ . . . тѣ се прѣгърнаха и една цѣлувка запечата тѣхната клѣтва. Братъ и сестра се заклѣха да отмѣстятъ. . . .

* * *

И днесъ Ленка и Диме бродятъ изъ славния